

OSB-İMES

İŞÇİ BÜLTENİ

*“İşçi sınıfının
kurtuluşu
kendi eseri
olacaktır!”*

İşçi Bülteni Özel Sayı No: 139

Kasım 2006 * Fiyatı: 25 YKr

2007 yılı asgari ücret tartışmaları başladı...

İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret istiyoruz!

2007 yılında geçerli olacak asgari ücretin belirlenmesine yönelik tartışmalar başladı. Bugün asgari ücret, milyonlarca işçiyi ve ailesini yakından ilgilendiriyor. Asgari ücretin, salt örgütsüz işçileri ilgilendirdiği iddia edilse de, sendikası da dâhil olmak üzere tüm işçi sınıfını kesen bir yanı var. Çünkü asgari ücret, yaşam standardının belirleyici asgari oranı haline gelmiş, sendikalı işyerlerinde çalışan işçilerin dahi ücretleri belirlenirken, asgari ücret veri alınır olmuştur.

Bugün gelinen aşamada asgari ücretin oranı ise ibret vericidir. DİE'nin ve çeşitli sendikaların verdiği rakamlara göre, açlık sınırı 700 YTL'yi geçmişken, asgari ücretin 380 YTL olması durumun vahametini göstermektedir. Bu rakam, bırakın en insani ihtiyaçların karşılanmasını, yaşamının bile imkânsızlığını gösterir. Ama bugün sermaye iktidarı milyonlarca işçiye köle gibi çalışmasını, açlıkla boğuşmasını, sefalet koşullarına boyun eğmesini dayatıyor.

Asgari ücretin belirlenmesinde tarafklar ne diyor?

Asgari ücretin belirlenmesi tartışmaları başlayınca tarafklar da söz söylemeye başladılar. Bilindiği gibi, asgari ücretin belirlenmesi ile görevlendirilen, hükümet, patron ve işçileri temsilen 5'er kişinin katıldığı Asgari ücret tespit komisyonu var.

Asgari ücret tespit komisyonunun bir yanında sermaye sınıfının temsilcileri bulunuyor. Daima olduğu gibi bugün de işçilerin kanını daha fazla emmenin, karlarına daha fazla kar katmanın hesaplarını yapıyorlar. Asgari ücretin zam oranının çok düşük olmasını istiyorlar. Aynı zamanda asgari ücretin vergiden muaf olmasını istiyorlar. Bunun gerisinde tabii ki işçinin daha yüksek ücret alması değil, kendi işçilik maliyetlerinin düşmesi isteği yatıyor. O kadar aç gözlüler ki, asgari ücretin ortadan kaldırılıp, daha az ücret ödemenin yollarını bile arıyorlar.

Koç Holding Başekonomisti Cevdet Akçay'ın şu sözleri sermayenin gerçek amacını tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor.

“Asgari ücret salakça bir şeydir. Asgari ücret 500 liraysa, 400 liraya çalışmaya razı bir sürü insan var. Veremiyorsun 500'ü, mecburen kayıt dışında kalıyor. Nesi mantıklı bunun!”
Aynı zamanda asgari ücret uygulamasından vazgeçildiği takdirde yabancı sermayenin Türkiye'ye akın edeceğini, kayıt dışılığın büyük ölçüde önleneyeceğini iddia ediyor.

Asgari ücret tespit komisyonunun bir başka tarafı ise sendikalar. Sendikaları temsilen görüşmeye katılan Türk-İş'in ise geçmiş yıllarda takındığı ihanetçi tutum ortadadır. Örgütsüz milyonlar için kollarını kıpırdatmadıkları gibi, bugün de en ufak bir niyet taşımamaktalar.

Asgari ücret oranını belirleyen işçilerin mücadelesinin ta kendisidir!

Ücret de dahil olmak üzere tüm haklarımızın düzeyini belirleyen sınıf mücadelesinin kendisidir. Bugün ücreti belirleyecek olan da mücadelenin seyri, tabandan doğru yaratacağımız örgütlülüklerimizin gücü olacaktır. İşçi sınıfının tabandan oluşturulan birliği bugün için zayıf olabilir, tabloyu değiştirmede ve asgari ücretin belirlenmesinde güçsüz olabilir. Ama yarının güçlü örgütlülükleri bugünden atılacak adımlarla yaratılacak, bugünden sağlanacak mevzilerle kazanılacaktır. Öyleyse bugün asli görevimiz, **“insanca yaşamaya yetecek bir ücret”** için verilen tüm çabalara güç katabilmek olmalıdır. Asgari ücretin belirlenmesi konusunda taraf olma tutumumuzu, işyerlerimizde ücret pazarlıklarında da örgütlü bir şekilde göstermeliyiz. Bulduğumuz alanlarda **“sınıfa karşı sınıf”** tutumuyla, örgütlülükler yaratmalıyız. Sermayenin pervasızca saldırılarını bugünden yarına ancak bağımsız devrimci sınıf tutumumuzu kuşanarak püskürtebiliriz.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Merhaba işçi kardeşler;

Bir süredir çalışmakta olduğum fabrikadan atılan bir işçi olarak sesleniyorum sizlere.

Ben İMES civarında bulunan Üç Yıldız silah fabrikasında çalışan bir işçiydim. Burada karşılaştığım olaylar karşısında biraz sizlere bilgi vermek istiyorum.

Aşırı dinci ve şoven patronların ve bunların yandaşları olan yöneticilerin işçilere köle gibi davrandığını ve iş yerinde olan bölümlerde sürekli iş kazalarının gerçekleştiğini belirtmek istiyorum.

İş yerinde yapılan en büyük haksızlık ise, işlerin yoğun olduğu zamanlar, yani yaz aylarında fabrikaya birçok işçi alınması ve bu işçilerin kış aylarında işlerin azalmasıyla hiçbir neden belirtmeksizin işten atılması. Beni hayrete düşüren olaylardan biri bu olmuştur.

Kendilerine Müslüman diyen burjuva patronlar ve burjuva patronlara yaranmak için onlara yandaşlık eden yöneticiler, sizlere sesleniyorum:

Size emek veren işçiyi haksız yere işten atmak mıdır Müslümanlık?

Emeğini çok düşük bir meblağa satmak zorunda bıraktığınız işçinin kundaktaki çocuğunu aç bırakmak mıdır?

Sergilediğiniz tutum eğer bunlarsa ben sizlere sadece şunu söylemek istiyorum;

Yol yakındır, merak etmeyin. İşçi sınıfı sizi ve sizin gibi burjuva sınıfını devirecek güçtedir.

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

***Üç Yıldız silah fabrikasında
işten atılan bilinçli bir işçi***

İSTANBUL İŞÇİ KURULTAYI**YÜZLERCE SINIF BİLİNCİ İŞÇİNİN KATILIMI İLE GERÇEKLEŞTİ...****“SINIFA KARŞI SINIF” ŞİARİ İLE
DAHA İLERİ HEDEFLERE!**

Aylardır hazırlıkları yoğun bir şekilde devam eden ve **“İnsanca bir yaşam ve özgür bir gelecek için Sınıfa Karşı Sınıf!”** şiarı ile örgütlenen İstanbul İşçi Kurultayı 12 Kasım günü 600’ü aşkın işçinin katılımı ile toplandı. Kurultay işçi sınıfının örgütlenmesinin ve mücadelesinin önündeki engellerin tartışıldığı, hazırlanan tebliğlerle güçlü çözüm perspektiflerinin sunulduğu bir sınıf kürsüsü oldu.

İşçi sınıfının tarihsel mücadelelerinden kesitlerin yer aldığı sinevizyon gösterimi ve saygı duruşu ile başlayan kurultayda salona işçi sınıfının devrimci ruhu hakimdi. Özellikle Tersane işçilerinin salona sloganlarla girmesi ile birlikte salondaki coşku daha da arttı.

Kurultaya ilk tebliğ BDSP tarafından **“İşçi sınıfının toplumsal konumu ve devrimci tarihsel misyonu”** başlığı ile sunuldu. Ardından Prof. Fuat Ercan **“Kapitalizm ve kriz”** başlıklı bir sunum gerçekleştirdi. Sonrasında işçi sınıfının örgütlenmesinin önündeki engeller kapsamında hazırlanan tebliğler sunuldu ve Prof. Yüksel Akkaya’nın aynı başlıklı sunumunun ardından ilk bölüm sona erdi.

İkinci bölüm işçi sınıfının devrimci sanatını yapmak için yola çıkan Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu’nun söylediği türkü ve marşlarla başladı.

Tez-Koop İş Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır’ın taban örgütlülükleri üzerine gerçekleştirdiği sunum ilgi ile izlendi. Ardından yine yerel platformlar tarafından hazırlanan sendikalaşma eğilimi, öncü işçilerin birliği ve taban örgütlülükleri gündemli tebliğler sunuldu.

Tebliğlerin ve aydınların konuşmalarının ardından çeşitli bölgelerden işçiler, işçi sınıfının karşı karşıya kaldığı sorunlar hakkındaki düşüncelerini ifade ettiler, örgütlenme deneyimlerini katılımcı işçilerle paylaştılar.

Yüzlerce işçi, programın yoğunluğuna ve uzunluğuna rağmen tüm sunumları ilgiyle dinledi. Bunda aylardır sürdürülen hazırlıklar kapsamında kurultay gündemlerinin fabrika ve bölgelerde tartışılması belirleyici bir rol oynamış oldu. Hemen hemen tüm katılımcılar bu tartışmaların bir

sonucu ve kurultayın sınıf mücadelesindeki önemini farkında olarak kurultaya katıldılar. Özellikle salonda henüz geniş bir mücadele deneyimine sahip olmayan genç işçilerin belirgin ağırlığı ve ilgisi kurultayın kazanımlarının ve önümüzdeki dönemde sınıf mücadelesinin gelişeceğinin somut göstergesi idi.

Sonuç olarak, işçi sınıfının örgütlenme sorunlarını tartışmak ve hep birlikte çözüme yönelik adımlar atabilmek amacıyla gerçekleştirilmiş olan İstanbul İşçi Kurultayı hedefine ulaşmış oldu. Kurultayın sonuna kadar salonda atılan sloganlara işçilerin yoğun katılımı ve kurultayın ardından dile getirdikleri düşünceler kurultayın başarısının kanıtı oldu.

Şimdi İstanbul işçi sınıfının önünde kurultayda ortaya konulan çözümler çerçevesinde mücadeleyi yükseltmek görevi duruyor. Kurultaydan alınan güçle birlikte birleşik, kitlesel, militan ve devrimci bir sınıf hareketinin yaratılması görevi tüm öncü işçilerin omuzlarında yükseliyor.

Kurultaya katılan işçilerin düşünceleri...

◆ **Kavgamıza sahip çıkalım!**

Gerçekten Kurultay o kadar güzel geçti ki... Sinevizyon da inanılmaz muhteşemdi. Eskiden yaşanan mücadeleleri gösteriyordu. Sanki bir an ben de sinevizyondakilerin yanındaydım. İnanıyorum ki biz amacımıza ulaşacağız. Öncelikle herkes, yani tüm işçi ve emekçiler oradaydı. O kadar yürekli insanın arasında kavgamda yalnız olmadığımı anladım.

Haramilerin saltanatını biz yıkacağız!

İnsanlığın kurtuluşu işçilerin omuzlarında!

Ümraniye'den bir işçi

◆ **Selam devrim ve sosyalizm!**

Kurultay'da heyecanım doruktaydı. İnanıyorum ki biz işçiler amacımıza ulaşacağız. Öncelikle tüm işçi sınıfı ve halk tek yürek olmalı. Biliyorum ki kavgamızda yalnız değiliz.

“Sınıfa karşı sınıf” şiarıyla çıktığımız yolda atılan önemli bir adım olan İstanbul İşçi Kurultayı, öncü ve sınıf bilinçli devrimcileri biraraya getirdi...

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

İMES'ten bir işçi

◆ **Dediğimizi yaptık, sıra mücadeleyi daha da büyütmede!**

Öncü işçilerin omuzlarında yükselen İstanbul İşçi Kurultayı biz işçiler için önemli bir adımdır. Sınıf mücadelesinin sorunları ve çözüm yolları artık öncü işçiler için bellidir. Sıra kurultayın gücüyle mücadeleyi daha da ileriye taşımakta.

Benim için kurultay oldukça coşkulu bir havada geçti. Kürsüden yapılan tüm konuşmalar can kulağıyla dinlendi. Bugün işçilerin sınıf kavramına bile bu kadar uzak olduğu dönemde, yüzlerce öncü işçinin saatlerce konuşmaları dinlemeleri bence çok önemli ve değerlendirilmesi gereken bir olaydır. Ve bir diğer önemli olan ise dediğimizi yapmaktır.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Ümraniye'den devrimci bir işçi

OSİM-DER 2. Olağan Genel Kurulu gerçekleştirildi...**Genel Kurul'dan alınan güçle mücadeleyi büyütme!**

OSB-İMES İşçileri Derneği 2. Olağan Genel Kurulu 29 Ekim Pazar günü gerçekleştirildi. İlk olarak yapılan açılış konuşmasında, son iki yılda bölgemizde yaşanan gelişmelere değinilerek, genel kurulda OSİM-DER'in yürüttüğü faaliyetlerin masaya yatırılacağı ve yeni dönem hedeflerinin tartışılacağı belirtildi.

Yapılan açılış konuşmasının ardından işçi sınıfının mücadelesi uğruna yaşamını yitirenler için yapılan saygı duruşu ile programa geçildi.

Divan adına yapılan konuşmada, genel kurulların salt bir yönetim kurulu belirlemek için gerçekleştirilmediği, yapılan faaliyetlerin değerlendirildiği ve sürecin tartışıldığı bir kürsü olduğu hatırlatıldı. Daha sonrasında divan, çalışma raporunun sunulması için, sözü geçmiş yönetim kuruluna bıraktı.

Geçmiş yönetim kurulu adına sunulan raporda, yürütülen bütün çalışmaların bölgedeki örgütsüz tabloyu değiştirmeye hizmet ettiğine işaret edildi. Genel çerçevesiyle yapılan faaliyetleri sunarak OSİM-DER'in bölgede yaşanan eylemli süreçlerin ya doğrudan örgütleyicisi olduğu ya da temel bir destekçisi olduğu vurgulandı. Arkasından yürütülen faaliyetlerin daha detaylı işlenmesi için fabrikalar, İMES ve kadın işçilere yönelik yürütülen çalışmaların ayrı ayrı aktarımları gerçekleştirildi.

Arka arkaya yapılan bu konuşmalarda ise bu alanlara dönük yapılan çalışmalar özetlenerek yeni dönem görevlerine işaret edildi.

Daha sonra Ümraniye İşçi Platformu adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada kısaca Ümraniye İşçi Kurultayı'ndan bahsedilerek platformun bu kurultayda alınan karar sonrasında kurulduğu ve bölge işçilerinin mücadelesi için önemli bir mevzi olduğu vurgulandı. OSİM-DER'in de platformun bileşeni olduğu söylenerek 12 Kasım'da gerçekleşen İstanbul İşçi Kurultayı'na yapılan çağrıyla konuşma bitirildi.

Hemen arkasından ise sözü İstanbul İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi sözcüsü aldı. Konuşmasında kurultayın amacıyla birlikte gündemleri hakkında detaylı bir açıklama yaptıktan sonra kurultaya yaptığı çağrıyla konuşmasını bitirdi.

Serbest kürsü bölümünde ise Yeni Star Ambalaj, Özel Metal, Vİ-KO, EDS Döküm ve Özser Tekstil'de yaşanan deneyimlerin aktarıldığı işçi konuşmaları yapıldı.

Daha sonra sıra yönetim kurulunun seçilmesine geldi. Sunulan tek listenin oy birliği ile kabul edilmesinin üzerine yeni yönetim kurulu adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada yaklaşık 3,5 yıldır bölgede sürdürülen kesintisiz çalışmanın devam edeceği söylendi.

Genel Kurul, OSB ve İMES işçilerinin bölgemizde işçi sınıfının mücadele mevzisi olan OSİM-DER'in çalışmalarına katılmaları ve destek olmaları çağrısıyla son buldu.

Baskı ve sömür Vİ-KO'da zafer mücadelesi

Bizler Samandıra'da bulunan ve elektrik malzemeleri üreten Vİ-KO'dan bir süre önce atılan işçileriz. Atılma nedenimiz ise Vİ-KO'daki kölece çalışma koşullarına boyun eğmememiz, bu koşulları değiştirmek için birlik olmak, sendikalaşmak istememiz.

Birçoğumuz daha çocuk denecek yaşlarda Vİ-KO'da çalışmaya başladık. İlk işe girdiğimizde bizlere "Vİ-KO'da çalışmak ayrıcalıktır!" demişlerdi ve bizler de inanmıştık. Dışarıdan bakıldığında her şey çok güzeldi. Ücretler düzenli ödeniyordu, sigortalar yatırılıyordu. Hele bir de birkaç ay önce taşındığımız fabrikaya dışarıdan bakanlar için, Vİ-KO bir cennetti. Ama çok geçmeden orasının bizim için nasıl bir cehennem olduğunu anlamış olduk.

Dediğimiz gibi, birçoğumuz çocuk yaşlarda çalışmaya başladık. Anlaştıkları bir ilköğretim okulu var. Oradan mezun olan öğrencileri kalfalık belgesi vaatleri ile işe alıyor, çırak adı altında çalıştırıyorlar. Normal işçi ile aynı işi yapan çıraklar 225 YTL ücret ile çalışıyorlar. Üstelik sigorta primleri de daha düşük. Yasalarda çırak olarak çalışabilecek işçi sayısı gündüz vardiyasında çalışan işçi sayısının %10'u ile sınırlı iken, orada bunun çok üzerinde, 60-65 civarında çırak çalışıyor. Böylece de kârlarına kâr katıyorlar. Üstelik çıraklara çok daha kolay hükmedebiliyor, onları çok daha kolay eziyorlar. Okul günlerinde izinli olmaları gerekirken okul müdürü ile anlaşarak öğretmeni getirmiyor, çalıştırmaya devam ediyorlar.

Birçoğumuz 18-20 yaş civarındayız. Erkek olanlarımız askere gidiyor, bayan olanlarımız evlenip işten çıkıyor. Çocuk yaşımızı fırsat bilip bizleri diledikleri gibi sömürüyorlar. En azından öyle yapmayı hedefliyorlar.

Ücret ve sigorta dışında en ufak bir sosyal

hakkımız yok. Verdikleri ücretler de asgari ücret. 8-10 yıllık bir işçi bile 400-450 YTL civarında bir ücret alıyor. Biz elimizdeki üç kuruşla geçinmeye çalışırken, onlar sırtımızdan kazandıkları trilyonlarla sefahat sürüyorlar.

Belki bunlar her işyerinde olan şeyler diyeceksiniz. Ama biz böyle olmaması gerektiğini biliyoruz. Ve Vİ-KO'da daha da fazlası var. Çocukluğumuzu fırsat bilerek bizi ezmek için her türlü yolu kullanıyorlar. Baskılar, hakaretler, aşağılamalar birbirini izliyor. Takım şefleri, amirler, en ufak olayda verilen durum bildirim raporları ile sürekli baskı altında tutuluyoruz. İşyeri hekimi vizite vermektan kaçarken, iş kazalarında masraflar biz işçilerden kesilirken, işyerindeki sözde psikolog ile bizlere komuta etmeye çalışıyorlar. Psikolog bize yardımcı olmayı değil, patrona itaat etmemizi sağlamayı, rahatsızlıklarımızı ispiyon etmeyi düşünüyor. Sanki azılı birer katılmışız gibi hepimizin dosyaları tutuluyor, parmak izlerimiz alınıyor, yer yer patronun adamları tarafından takip ediliyoruz.

İşte tüm bunlara bir son vermek için, insanca yaşayabilmek ve çalışabilmek için birkaç ay öncesinde harekete geçtik. Biz birlik olamadığımız için istedikleri gibi davranabiliyorlardı, bunu değiştirmenin tek yolu örgütlenmekti. İstedığımız insanca bir yaşamdı. İstedığımız onurumuzun ayaklar altına alınmasına engel olma. Bunun için anayasal hakkımızı kullanmak, sendikalaşmak istedik.

Çalışmanın belli bir evresinde patron çalışmadan haberdar oldu. Önce hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davrandı. "Aile birliğimizi bozmak isteyenler var. Aldanmayın!" dedi. Bu nasıl bir aile ise biz hep açtık, onlar istedikleri gibi yaşıyorlardı.

İşin ciddiyetini anladıklarında azgınca bir

Önce son bulacak! Sonra edene işçilerin olacak!

saldırı başlattılar. Telafi çalışmasını yaptığımız bir gün hepimizi işe çağırarak sorgulamaya başladılar. Önce bant bant sorguladılar. Kimlerin bu işin içinde olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Bazı arkadaşlarımızı teker teker odalara çekerek sorguladılar. Bir kısmımızın ise evlerine kadar geldiler, tehdit ettiler, gecenin bir yarısı fabrikaya götürüp sorguladılar. Baskılar, tehditler sökmeyince sendikaları kötülemeye başladılar. Çalışmayı yürüten arkadaşlarımızı karalamaya yeltendiler. Bizleri öylesine düşünüyorlardı ki böylesine “kötü” bir yola girmemize engel olmaya çalışıyorlardı. Aileye ihanet ettiğimizi söyleyerek duygu sömürüsü yaptılar. Dini duygularımızı istismar ederek Kuran’a el basmamızı istediler. Evlerimize kadar gelerek ailelerimizi baskı altına almaya, bizlere engel olmalarını sağlamaya çalıştılar. Bizleri işyerinin tuvaletine götürerek tuvalet kağıdı bile verdiklerini söylediler, bir kez daha onlara ihanet ettiğimizi iddia ettiler. Cep telefonlarımıza el koydular, tuvaletleri kilitlediler.

Söylediklerine göre ellerinde liste vardı, her şeyi biliyorlardı. Ama nedense her sorguda isimleri istediler, onlara ajanlık yapmamızı, arkadaşlarımıza ihanet etmemizi istediler.

Tüm bu baskılar halen devam ediyor. Bunlar olurken bir kısmımız ise parça parça işten çıkartıldık. Güya performansımız düştü, güya işyerinde mutsuzduk. Türlü türlü bahaneler uydurdular. Ama her defasında gerçek nedeni gözler önüne seriyorlardı. Bizlerin birlik olmasından, örgütlenmesinden ölesiye korkuyorlardı. Bunun için gecenin 3’ünde ve bayram günlerinde pijamalarıyla işyerine geldiler.

İşten çıkartırken bile baskılar ve hakaretler eksilmedi. Önlerimize önce istifa mektuplarını koydular, kabul etmeyince hep bir ağızdan

hakaretlere başladılar. Fiziksel özelliklerimizi aşağıladılar, medeni cesaretimizi kırmaya çalıştılar. İstedikleri onlara boyun eğmemiz, teslim olmamızdı. Onları asıl delirten de bu. Sorguya çekilen arkadaşlarımız arkadaşlarına ihanet etmeyeceğini söyledikçe daha fazla delirdiler.

Ve onlar da biliyorlar ki Vİ-KO’da bir tohum ekildi. Onlar her ne kadar dallarımızı kırmaya çalışsalar da başaramayacaklar. Onlar sömürmeye devam ettikçe biz başkaldırmaya devam edeceğiz. Ve bizler Vİ-KO’dan atılan işçiler olarak her zaman halen Vİ-KO’da çalışmakta olan arkadaşlarımızın, onların mücadelesinin yanında olacağız.

İsten atılan Vİ-KO işçileri

Vİ-KO işçilerine dağıtılan bildiri...**Hiçbir güç Vİ-KO işçisinin insanca yaşam isteğini boğamaz!****Vİ-KO işçileri,**

Son on gündür Vİ-KO patronu, siz Vİ-KO işçilerine yönelik saldırı başlatmış durumda. 10'un üzerinde arkadaşınız işten atıldı. Sizler günlerdir ağır baskı altında çalışıyorsunuz. Tek tek sorguya çekiliyor, gözetleniyor, yaptığınız her davranış denetleniyor, hatta cep telefonlarınızı kullanmanız bile yasaklanmış durumda.

Bu denli saldırganlığa yol açan şey ise, birçok arkadaşın bildiği gibi, Vİ-KO işçinin sendikalaşmak istemesi idi. Bir süre önce Vİ-KO işçileri karşı karşıya kaldığı ağır çalışma koşullarına, düşük ücrete, baskılara, hakaretlere karşı harekete geçerek sendikalaşmak istedi. Patronuyla, uşaklarıyla, şefleriyle, takım liderleriyle, psikologuyla hatta doktoru ile bir arada sürdürülen baskı, hakaret ve aşağılamaların son bulmasını istedi. Daha yaşanabilir çalışma koşulları, daha insanca bir ücret ve sosyal hakları için, işyerinde pervasız davranışların son bulması için harekete geçti.

İşçilerin sendikalaşma isteği karşısında**Vİ-KO patronu ne yaptı?**

İlk önce sendikal çalışmada kararlıca mücadele veren, bu çalışmanın önünde yer alan arkadaşlarınızı işten attı. İşçi sınıfının yüz elli yılı aşkındır mücadelesinde temel bir rol oynayan sendikanın kendisini kötümeye kalktı. Atılan arkadaşlarınızı ve sizleri, sanki birer suçlu imişsiniz gibi tek tek gece yarısına kadar sorguladı. Aileleriniz aracılığı ile bu çalışmanın kırılması istendi. Hatta dini duygularınız bile kullanılmaya çalışıldı. Sizleri şu an baskı ile yıldırma istiyorlar. Sizler surf bu hakkınızı kullanmamanız için bu tür insanlık dışı uygulamalara maruz kalıyorsunuz. En basit örneği, dışarıyla ile iletişim sağlanacağı iddiası ile cep telefonlarınıza bile el konulmuş olması....

Aynı zamanda saldırganlığı bizlere doğru yönelttiler. Çalışmanın başından itibaren sizlerin yanında olan, bir arada mücadele veren, emek sarf eden bizlere yönelik de karalayıcı sözler sarf ettiler. Bizler de tıpkı sizler gibi işçiyiz. Ancak bir tek farkımız var. Bu kölelik koşullarını kabul etmeyen, sömürücülere boyun eğmeyen, mücadele yolunu seçmiş, sınıfsız, sömürsüz bir dünyayı isteyen, bu asalakların olmadığı bir dünyayı isteyen sınıf bilinçli işçileriz. İşte bu yüzden bizler hakkında da asılsız iddialarda bulunarak sizlerin kafasını da bulandırmaya çalışıyorlar.

Neden bu kadar saldırganca davranıyorlar?

Çünkü korkuyorlar. Sizlerin birlik olmanızı, hakkınızı aramanızı, sendikalaşmanızı istemiyorlar. Kârlarının azalmasından korkuyorlar. İşçiler sendikalaştığında bu kadar pervasızca davranamayacaklarını biliyorlar. Çocuk emeği ve çocuk sömürüsü üzerinden elde edilen trilyonlarca kazancın sınırlanmasını istemiyorlar.

Vİ-KO patronunun nasıl bu kadar zengin olduğuna bakın! Araştırın. Hiç olmadı, günlük çıkarttığınız ürünler üzerinden yapacağınız basit hesaplama bile, elde edilen kârları anlamaya yetecektir. Diyoruz ve demeye de devam edeceğiz: Bunlar işçinin kanını emmektedir. Hele ki çıraklar üzerinden söyleyebiliriz ki, verdikleri çok çok düşük ücretle çocuk işçilerin kanını emerek o koca koca binaları dikmişlerdir.

Aynı zamanda saltanatlarının sona ermesini istemiyorlar. Uysal köleler yetiştirmek isterken onların başkaldırılarına tahammül edemiyorlar. Bugüne kadar yaptıkları pervasızlıkları düşünün. Sizleri üç kuruşa çalıştırmalarını, en ufak bir sosyal haktan yoksun oluşunuzu, hastalanan arkadaşlarınıza yapılan davranışları, attığınız en ufak adımda bile durum bildirim raporları düzenlenmesini, tuvaletlerin kilitlenmesini, hatta tuvalette geçirdiğiniz sürenin tutulmasını ve not edilmesini, her yaptığınız davranış karşısında hakaretlere maruz kalmanızı, tüm detaylı bilgilerinizin hatta parmak izlerinizin alınarak fişlenmenizi ve daha sayamadığımız pek çok keyfi uygulamayı... Özetle sizleri bir köle gibi çalıştırmak istiyorlar. Çünkü onların kaybedecek şeyleri var. Trilyonlarca paraları. Ya bizim?

Vİ-KO işçileri, kardeşler,

Korkunun ecele faydası yok. Er ya da geç, Vİ-KO işçisi örgütlenecek. Bugün bu sendikal çalışma başarıya ulaşamamış olabilir. Ancak Vİ-KO'da bu denli insanlık dışı koşullar hüküm sürdüğü sürece, Vİ-KO işçisi de sesini mutlaka yükseltecektir. Hiçbir güç insanca bir yaşam isteğini boğamayacak. Ama bunun en temel şartı ise, Vİ-KO işçisinin silkinip kendine gelmesidir. Korku duvarlarını yıkmasıdır. Birleştiğinde, mücadele ettiğinde kazanacağı pek çok şeyin olduğunun farkına varmasıdır.

Tüm Vİ-KO işçisi arkadaşlara bir kez daha çağırımızdır. Haklarınıza ve geleceğinize sahip çıkın. Kölece koşullara ve baskılara boyun eğmeyin.

Ümraniye İşçi Platformu

Sinter Metal'de öfke büyüyor...

Kayaı parçalayan su damlalarının sertliği değil, sürekliliğidir!

Sinter Metal'de baskıcı uygulamalar her geçen gün daha fazla yoğunlaşırken işçilerdeki öfke de artıyor. Ancak bu öfke halen harekete geçmiş değil. Sinter Metal işçisi hayatının zindan edilmesine hala seyirci kalıyor. Yapılan tüm haksız uygulamalara karşı kendi hayatı üzerinde söz hakkını kullanmıyor, beklemeyi tercih ediyor.

Arkadaşlar;

İşyerindeki baskıcı uygulamalar birkaç aydır iyice yoğunlaştı, denetimler iyice arttı. Fabrikanın ikiye ayrılmasıyla, yeni yeni üretim kurallarıyla, işe alınan yeni yöneticilerle... Bundan sonra da yeni yollar ve yöntemler geleceğinden kuşunuz olmasın. Sadece bu konuda değil, her konuda... Bakın işyerinde tazminat vermeden işten çıkarmalar oldu. Çeşitli bahaneler öne sürüldü, ancak gerçek sebep köleliğin kabul edilmemesiydi. Onlar sizleri hiçe sayıyor, her şeyin kendilerinin istediği gibi olmasını bekliyorlar. İşçinin onayını gerektiren fazla mesailer bile bu yüzden işten çıkarmanın gerekçesi olabiliyor. Çalışma kurallarına istedikleri gibi uymayanlar, yöneticilerin dediği her şeyi yapmayanlar, kısacası onlara itaatkar bir köle olmayanlar işten çıkarılıyor.

İş kazaları yaşanıyor. Bu kazalara rağmen bundan sonrası için hiçbir önlem alınmıyor. Kaza geçiren işçilerin geleceği düşünülüyor. Yapılan 3-5 kuruş yardımıyla ortada bırakılıyor. İşçiler patronun daha fazla kâr elde etmesi uğruna geçirdikleri kazalarla baş başa bırakılıyor.

Aylardır, hatta yıllardır onlara istedikleri üretimleri vermenize karşı, ne ücretlerde düzelme, ne de haklarda iyileşme oluyor. Aksine var olan hakların gasp edilmesi için bin bir türlü

oyun yapıyorlar. Bakın yıllar sonra fabrikanın üretim hacmi ne kadar genişledi. Sermayesi ve kârı ne kadar arttı. Halen de artış devam ediyor. Peki, bunca zaman içinde işçilerin ücretleri, çalışma saatleri, sosyal hakları ne oldu? Sinter Metal bu kadar büyürken siz Sinter Metal işçilerinin yaşam koşullarında en ufak bir düzelme oldu mu? Zam dönemlerinde yapılan "Sıfır" zamlar, zam çizelgesi kandırmacaları birbirini izledi. Siz sesinizi yükseltmediğiniz sürece de böyle devam edecek.

Arkadaşlar, fabrikadaki işçi sayısının artması ve binaların ikiye ayrılması sizi korkutmasın. Hiçbir şey imkânsız değildir. Siz de biliyorsunuz ki sorunlarımız ancak birleşip mücadele edersek çözüme kavuşabilir. Geçtiğimiz Mart ayında birleşince neler olabileceğini hem kendiniz gördünüz, hem de dosta düşmana göstermiş oldunuz. Eğer o dönem daha güçlü bir örgütlülüğünüz olmuş olsaydı çok daha fazlasını da yapabilirdiniz.

Yapılması gereken tek şey, o zamanın eksikliklerini görüp dersler çıkarmak, yeniden mücadeleye atılmaktır. Siz ısrarla ve sabırla mücadele etmeye devam ettiğiniz sürece istediğiniz koşullara kavuşmak hiç de zor olmayacaktır. Unutmayın ki kayayı parçalayan su damlalarının sertliği değil, sürekliliğidir. İnsanca çalışma ve yaşam koşullarına kavuşmak için mücadele etmekten başka bir yol yoktur.

25 Kasım Dünya Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nde

Şiddetin kaynağı kapitalizme karşı mücadeleyi yükseltelim!

Kadınlarımız, tarihler boyu ezilmiş, sömürülmüş, her türlü baskı ve şiddete maruz kalmış, çoğu kez insan yerine konulmamıştır. Son günlerde basına yansıyanlar bile kadınlar üzerindeki baskıyı ve şiddeti anlamaya yeter. Namus cinayeti adı altında peş peşe öldürülen kadınları görüyoruz. Kadınlar “töre” gereği sokak ortasında katlediliyor, işkence görüyor, burunları kesiliyor, taşlanıyor. Babasının işlediği tecavüz suçu karşılığında barışma bedeli olarak 13-14 yaşındaki kız çocukları resmen satılıyor. Zorla dayakla, ölümle tehdit ediliyor. İşlenen bu cinayete ise evlilik deniliyor. Yine kırsal kesimde şu ya da bu gerekçe ile yaşanan kavgalarda barışma yolu olarak berdeller gerçekleştiriliyor. Yine o küçük kız çocuklarına iş düşüyor. Dayak yiyor, tehdit ediliyor, itiraz etme hakkı bile tanınmıyor. 13-14 yaşındaki kız çocukları henüz oynama ve öğrenme çağındayken bu yaşlarda onlarca işkenceye maruz kalıyor.

Yukarıda kadınların karşı karşıya kaldığı en ağır örneklerini anlattık. Ancak kadınlar günlük yaşamın içinde şiddetle yoğun bir şekilde karşı karşıya kalıyorlar.

Birincisi şiddeti işyerinde yaşıyor. İşçi kadınlar, kadın kimliğinden kaynaklı aşağılanıyor, eziliyor. Yer yer cinsel tacizler ile de karşı karşıya kalıyor. Şiddeti evde yaşıyorlar. Şu ya da bu gerekçe ile eşleri tarafından kadınlara şiddet uygulanıyor. Kocasını da bunun çok doğal olduğunu düşünüyor. Yani eş olması, ona gelenekler gereğince dövme hakkı olduğunu düşündürüyor. Türkiye’de kadınların %97’si aile içi şiddete maruz kalıyor. Hatta rakamlara göre erkeklerin %45’i itaat etmeyen kadını “dövme hakkı” olduğunu düşünüyor.

Şiddeti sokakta da yaşıyor. Tecavüz bir insanlık suçu olarak halen yaygınlığını koruyor.

Bugün hepimiz, kadın neden yaşamın her alanında şiddet ile karşı karşıya kalıyor diye sormalıyız. Çünkü kadın insan olarak görülüyor. Çifte ezilmişlik yaşamın bir çok alanında kadının suratına tokat gibi çarpıyor. Gelenekler ise şiddeti meşrulaştırıyor.

Şiddet dahil, yaşanan tüm sorunların gerçekte çözümü aranacaksa eğer, sistemin işleyiş mekanizmasına ve bu sistemin şiddete neden ihtiyacı

olduğuna bakıp düşünmek, kafamızdaki tüm soru işaretlerine buradan çözümler bulmak gerekiyor.

Bu ülkedeki ve dünyadaki binlerce sorunun kaynağı, sistemin ta kendisidir. Sömürü düzenidir. Bu uygulamaların gerisinde insanların ezilmesi, insanların sindirilmesi var. Devlet zaten boyun eğmiş, sindirilmiş bireyler istiyor. İnsanlar baskıyı birbirlerine uyguluyorlar, bizleri yerimizden oynatmasınlar istiyorlar. Beraberinde mülkiyet düzenleri de korunsun istiyorlar. Mülkiyeti elinde bulunduran erkek egemen sisteme en ufak bir zarar gelsin istemiyorlar.

Soruyorum? Devlet, şiddetin önüne gerçek anlamda geçmek istese önlemler alamaz mı? Halkını seven aydınlar, devrimci tutsaklar yıllar boyunca zindanlarda kalırken, gerçek insanlık suçu işleyenler tecavüzleri gerçekleştirenler, berdelleri uygulayanlara göstermelik cezalar veriyor.

Yine aynı devlet, sermayedarlara trilyonlarca para akıtıyor, hibe ediyor. Şiddeti önleyici tedbirlere gelince bütçe yok denebiliyor.

Çünkü tüm insanlığa yakışmayan, insani değerleri hiçe sayan, kadını köleleştiren, şiddete uğramasına yol açan uygulamaların gerisinde bu düzenin kendi değerleri vardır.

O yüzden gerçek şiddetin kaynağı olan bu sisteme karşı mücadele etmek, yeni insanı yaratacak yeni toplum olan sosyalizm mücadelesini yükseltmek gerekiyor.

Ümraniye’den bir emekçi kadın

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi işçi sınıfına yol gösteriyor...

Sosyalizm kazanacak, Dünya emeğin olacak!

İşçi sınıfı 150 yılı aşkındır patronlar sınıfı ile mücadele ediyor, savaşıyor. Bu savaş kapitalizmin hüküm sürdüğü her yerde amansız bir şekilde devam ediyor. Bu, yeri geliyor bir fabrikada sömürüyü sınırlandırma mücadelesi oluyor, yeri geliyor tüm dünyayı sarsacak bir iktidar kavgası... Tüm bu mücadelenin kaderi belirleyecek olanını ise iki sınıf, işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki iktidar kavgası oluşturuyor.

Patronlar sınıfı daha iktidara gelmeden önce biz işçilere eşitlik, özgürlük ve kardeşlik vaat etmişlerdi. Ama bu vaatlerin hiçbiri gerçekleşmedi. Tersine onların iktidarı boyunlarımızdaki kölelik zincirlerini daha da katmerleştirdi. İşte bunun için kapitalist sömürüyü ortadan kaldırmak, patronlar sınıfını tarihin çöplüğüne göndermek için mücadele ediyoruz.

Bunun için; 1830'da Lyon'da 40 bin dokuma işçisi "*Çalışarak yaşamak ya da dövüşerek ölmek!*" diye haykırdı...

Bunun için 1871'de Paris işçi sınıfı şehri işgalcilere teslim etmedi, tüm Fransa için bir komünler cumhuriyeti uğruna mücadele etti...

Bunun için 1917'de Rus proletaryası önce Çarlık Rusya'sını, ardından da burjuvazinin iktidarını devirerek kendi iktidarlarını kurdu...

150 yıllık mücadele tarihimizin bu en şanlı dönemeci üzerinden tam 89 yıl geçti. 89 yıl önce tüm dünyada egemenler o güne kadar eşi görülmemiş bir savaşta halkları boğazlarken Rus işçi sınıfı Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ile ezilenlerin bu makûs talihini değiştirdi. Kapitalizmin yenilebileceğini, işçi

sınıfının kendi iktidarını kurabileceğini tüm dünyaya kanıtladı.

Ekim devrimi ile kanıtlanan, sadece işçilerin kendi iktidarlarını kurabilecekleri değil, işçi sınıfının kendisi ile birlikte tüm insanlığı refaha kavuşturabileceği gerçeği idi.

Devrimi izleyen yıllar içerisinde Sovyetler Birliği eşi görülmemiş bir gelişme sergiledi. İşçi sınıfının çalışma koşulları, insanca çalışabilecek şekilde yeniden düzenlendi. Ulaşım, haberleşme, sağlık gibi temel hizmetler ya ücretsiz hale getirildi ya da oldukça ucuzladı. Eğitim, bilim ve kültür-sanat gibi alanlarda oldukça hızlı ilerlemeler sağlandı.

Bu vb. tüm uygulamalar sadece Rusya işçi sınıfının değil, tüm dünyada işçi sınıfının kazanımları oldular. Dünya işçi sınıfı Sovyetlerden aldığı güçle daha güçlü bir şekilde mücadele sahnesine çıktı ve istediği hakların birçoğunu kopartıp almasını bildi. Bir dizi yerde ise bu yükselişten korkan patronlar sınıfı bu hakları kendileri vermek zorunda kaldılar.

Rus işçi sınıfı aynı zamanda İkinci Dünya Savaşı ile insanlığa musallat olan faşizm belasını da ezdi geçti. Kızıl Ordu milyonlarca can pahasına, Nazi ordusunu işgal ettiği tüm topraklardan söküp attı.

Yıllar sonra Sovyetler Birliği çöktüğünde patronlar sınıfı "*Sosyalizm öldü! Kapitalizm barış ve refah getirecek!*" diyorlardı. Ama çok geçmeden kendilerini dünyanın tek hâkimi ilan ederek bir kez daha azgınca bir saldırı başlattılar. Elimizdeki tüm haklara göz koydular. O da yetmedi topraklarımızı işgal ederek halkları katletmeye giriştiler.

Tüm bu yaşananlar, insanlığın tek gerçek kurtuluşunun sosyalizm ile mümkün olduğunu, bunu ise işçi sınıfının kendi iktidar mücadelesi ile başarabileceğini gösteriyor. Eğer insanca bir yaşam ve özgür bir gelecek istiyorsak bundan başka bir çıkış yolumuz yok. Ve aradan on yıllar geçmiş olmasına rağmen Büyük Sosyalist Ekim Devrimi biz işçi sınıfına yol göstermeye devam ediyor.

OSB-İMES İŞÇİLERİ DERNEĞİ

Y. Dudullu Mah. Kerem Sok. No: 5/3 (MODOKO Camii arkası) ÜMRANIYE

TEL: 0 (216) 540 35 80

e-mail: osimder@yahoo.com

İstanbul İşçi Kurultayı yüzlerce sınıf bilinçli işçinin katılımı ile gerçekleşti...

**Birleşik,
kitlesele, militan, devrimci
bir sınıf hareketi için
İLERİ!**